

Hồi 20

Những Môi Quyến Rũ

Như đoán rõ từng thắc mắc của Tần Quan Vũ, giọng đối phương lại vang lên:

- Văn Khúc Võ Khôi, các hạ cho rằng bản miếu đem hai thứ thuốc gọi là võ lâm chi bảo ấy tặng cho các hạ uống là có thiện ý ư? Hà hà... vậy thì các hạ lầm rồi.

- Tại sao thế?

- Cho đến bây giờ, Khôn Nguyên đơn và Thiên Đình đơn đều vẫn là võ lâm chi bảo vì nó là hai vật hiếm hoi đối với mọi người, nhưng ở tại Tam Quốc miếu này, có thể nói rằng cúi xuống là nhặt được ngay, và sở dĩ phải cho các hạ uống đó là vì bản miếu muốn làm cho...

Đối phương vụt ngưng ngay như muốn thắt cái gút trong một vấn đề nghiêm trọng.

Tần Quan Vũ hỏi dồn:

- Sao lại không nói tiếp?

Đối phương cất giọng cười đắc ý:

- Các hạ cứ thử nghĩ xem, bản miếu chủ đâu có buông tha các hạ dễ dàng quá thế? Miếu chủ của bọn ta hận các hạ thấu xương, bởi vì các hạ không thức thời vụ. Bây giờ, trước khi nói rõ vấn đề, ta thay mặt miếu chủ có đôi lời muốn hỏi các hạ.

- Cứ hỏi.

- Các hạ đã qua khỏi hai cửa ải, chẳng biết các hạ cảm nhận về võ công của bản miếu ra sao?

- Quân tuyệt võ lâm!

- Đúng, đối với vấn đề cho các hạ uống Thiên Đình đơn và Khôi Nguyên đơn, các hạ cảm thấy thế nào?

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Quý miếu quả thật là thần bí, và quý miếu chủ mới quả là người xứng đáng để mang danh hiệu Văn Khúc Võ Khôi. Tất cả mọi hành động của y đều làm cho người ta không lường được, rất xứng đáng là kẻ lãnh tụ thiên hạ.

- Đúng, rất đúng!

Và thỉnh linh, đối phương lại hỏi tiếp:

- Các hạ khen tặng bản miếu như thế, cũng có thể lời lẽ không do lòng thật.. Tuy nhiên, bản miếu vẫn nhận mà không then, và bằng vào tài năng đó, chẳng hay bản miếu muốn mời các hạ làm thống soái, các hạ nghĩ sao?

Tần Quan Vũ thật hết sức lạ lùng, không hiểu tại sao nói tới nói lui, rồi đối phương cũng quay trở lại việc lôi kéo mình hoài như thế? Chàng vẫn mỉm cười nhưng răn giọng:

- Rất tiếc, vì tại hạ vô đức vô tài...

- Không, các hạ mới là người đủ tài đức đấy chứ.

- Đa tạ sự khen tặng của các hạ, nhưng năng lực của mình, tại hạ biết rõ hơn ai hết.

- Thành kiến của các hạ thật quá sâu nặng!

Tần Quan Vũ ngạc nhiên:

- Thành kiến chi?

- Chẳng lẽ các hạ tự đánh giá mình quá thấp?

Tần Quan Vũ có phần tự lự...

Mang trong mình câu chuyện Huyền Kinh đã là một chuyện quá nặng nề, bây giờ nếu bằng lòng hợp tác với Tam Quốc miếu thì lẽ tự nhiên chuyện sẽ càng thêm bận rộn. Huống chi, thực hư của đối phương vẫn chưa rõ ràng, mặc dù họ có ân với mình, nhưng nếu không khéo thì sẽ làm ra chuyện thêm vây cho cọp.

Tần Quan Vũ vội trả lời:

- Hãy chờ qua hết sáu cửa ải rồi sẽ nói chuyện thêm.

- Nên quyết định ngay bây giờ là hơn.

- Tại sao thế?

- Như thế là phải trở lại vấn đề... bằng vào tài năng của các hạ, nếu để cho qua khỏi sáu cửa ải và trở ra bên ngoài, thì quả là hậu hoạn lớn lao của Tam Quốc miếu. Cho nên sau

khi tìm không có Áo Mộng Hương và Lãnh Huyết Hoàn, bản miếu bèn nghĩ ra biện pháp là cho các hạ uống hai thứ thuốc Thiên Đinh và Khôn Nguyên...

Tần Quan Vũ càng ngạc nhiên, gặng hỏi:

- Như thế thì có chi là không tốt?

- Ấy, thế mới gọi là "không biết thì không sợ". Nèn biết rằng, sau khi uống xong hai loại thuốc quý ấy, tinh lực sẽ tăng tiến cực kỳ khủng khiếp, các hạ có thấy thế không?

- À... à... có chứ.

- Đấy, các hạ có nhớ câu "no đủ sinh lòng bậy bạ" không nhỉ?

Tần Quan Vũ cau mày:

- Nhưng sao lại đặt vấn đề như thế?

Đối phương bật cười ha hả:

- Ấy, vấn đề là tại chỗ ấy đấy. Tuổi của các hạ đang ở vào thời kỳ sung sức nhất, lại uống thêm vào hai món thuốc quý ấy thì tinh lực sẽ như một mạch nước đầy tràn. Cho nên, theo luật thiên nhiên, nhiệt độ tăng gia một cách kinh khủng như thế thì các hạ sẽ không cách nào chịu nổi.

Tần Quan Vũ sững sốt đến lặng người...

Cùng lúc ấy, từ Đan Điền của chàng, nhiệt lực bỗng rần rần như lửa đốt. Chàng rất tức vì ngay lúc đó không có một địch thủ ở trước mặt để đánh luôn mấy chương cho hỏa khí trong Đan Điền hạ bớt đôi phần...

Như đoán được tâm trạng của chàng, đối phương vừa cười vừa hỏi:

- Các hạ định tìm người giao đấu đấy à?

- A...!

- Đấy nhé, vấn đề chính là ở nơi đó. Bởi vì bản miếu sẽ không cho ai ra giao đấu cùng các hạ cả, thế rồi các hạ sẽ làm sao?

- À... à...

- Thử hỏi, lão Thần Mạng Vận không cho các hạ chết, bản miếu lại không cho người ra giao đấu, rồi khi tinh lực đầy ứ, như thế các hạ sẽ làm sao? Nhưng điều đó vẫn còn chưa gay go lắm đâu. Khi qua cửa ải thứ ba, đó mới đúng là nơi nguy hiểm. Tại nơi đó, sẽ không có binh đao kiếm kích, mà là chốn bùng the của những bậc quần thoa. Nếu như là lúc bình

thường thì chắc cũng chẳng sao, nhưng khốn nỗi trong lúc tình lực đầy ứ không lối thoát ấy, mà lại gặp những thiếu nữ tràn đầy nhựa sống, phơi bày những đường nét chết người, nhất định các hạ sẽ không tài nào chịu nổi. Và một khi mà các hạ bắt buộc phải thỏa mãn nhục thể, tình lực sẽ theo đó mà suy cạn. Rồi đến cửa thứ tư là cửa ải phải giao tranh bằng võ lực, lúc bấy giờ, dù các hạ có Huyền Âm thần công thì cũng sẽ trở thành hết sức tầm thường. Rồi sự việc ra sao nữa, có lẽ các hạ thừa thông minh để hiểu chứ?

Tần Quan Vũ giận dữ quát lớn:

- Thật là một thủ đoạn cực kỳ tàn ác.

Đối phương cười ha hả:

- Không sai! Vô độc bất trượng phu! Bây giờ chỉ còn cách là các hạ gia nhập bản miếu thì mọi chuyện đều xong.

Tần Quan Vũ gầm lên:

- Đừng vọng tưởng sẽ có chuyện đó.

- Lần thứ hai ta xin nói rõ, các hạ hãy còn có cơ hội đấy.

- Câm miệng!

- Lần thứ ba xin khuyên các hạ, một khi gia nhập bản miếu thì danh vọng sẽ tuyệt cao, tiền đồ rực rỡ, các hạ đừng bỏ qua cơ hội tốt này.

Tần Quan Vũ giận dữ:

- Tần Quan Vũ ta, đầu đội trời chân đạp đất, xin thề rằng quyết không để cho kẻ nào uy hiếp hay dụ dỗ.

Đối phương cất giọng lạnh lùng:

- Không ngờ nhĩ tử của Nhân Quân Tần Hán Phách lại không thức thời như thế. Bây giờ còn một điều kiện nữa. Không biết các hạ có dám nhận lời không?

- Cứ nói!

- Nếu các hạ là người cương nghị thì có dám hứa rằng sẽ không vì sức nung đốt trong người mà vùng chưởng phá phách vách đá trong hang động này chăng?

Tần Quan Vũ khẳng khái đáp:

- Được!

- Tốt, thế thì xin mời!

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ, hiền ngang bước tới...

Nhưng càng đi thì càng cảm thấy kinh khiếp vô cùng.

Nhiệt lực từ Đan Điền càng phút càng nung đốt toàn thân. Càng phút càng như không còn chịu đựng được nữa.

Giá như có thể vung chưởng đập bừa vào vách đá, có lẽ chàng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn đôi phần, nhưng, đã trót hứa với đối phương, chẳng lẽ lại tỏ ra mình yếu kém hay sao?

Chàng bèn dừng bước lại, ngồi xuống vận công, hy vọng có thể đè nén luồng nhiệt lực đang bức bách, khổ thay, nếu không vận công thì còn khá, còn càng vận công chừng nào, thì nhiệt lực điều hành càng không chịu đựng nổi.

Tần Quan Vũ đành phải đứng dậy nghiêng răng đi tới...

Chân bước một cách nặng nhọc, mồ hôi đổ xuống đầm đìa... Tần Quan Vũ biết rằng nhiệt lực càng lúc sẽ càng tăng chứ không sao giảm được, và một khi gặp phải nữ nhân thì sẽ không sao dẫn lòng được. Lúc đó, lý trí sẽ mất đi, dục vọng sẽ làm cho tinh lực khô cạn, và võ công cũng theo đó mà tan mất.

Càng đi, hang động càng như thấp xuống, ánh sáng nhạt dần và cuối cùng là chuyển sang một màu hồng phơn phớt trong chập chờn mờ lung...

Một khúc nhạc tấu lên du dương, từ nơi khúc quanh trước mặt phát ra, khi bổng khi trầm, khiến cho người nghe có cảm giác lâng lâng.

Qua một khúc quanh nữa, hang động lại càng thấp xuống gần sát ngang đầu.

Tần Quan Vũ ngẩng mặt nhìn tới trước, bất giác hơi thở như ứ dồn lên, hai lỗ tai của chàng cũng đỏ rần rần...

Trước mặt chàng là mười hai thiếu nữ thật xinh đẹp, đang chen vai đứng giăng hàng cản lối.

Điều đáng sợ hơn hết là cả mười hai thiếu nữ này đều để lộ da thịt trắng ngần, không một mảnh vải che thân. Họ uốn mình theo tiếng nhạc trầm trầm, những đường cong nhảy múa một cách cực kỳ khêu gợi...

Liền lúc ấy, giọng nói lạnh lùng lại vang lên:

- Văn Khúc Võ Khôi, sao chưa chịu nhập vào khung cảnh diệu huyền của tạo hóa đi? Nếu các hạ có thể qua khỏi được mười hai thiếu nữ ấy thì sẽ đến một nơi gọi là Ôn Nhu

Hương đầy. Bản miếu dành cho các hạ một cơ hội nữa để gia nhập bản miếu, nếu không thì hãy tự bảo trọng đấy.

Tâm thần giao động đến cực điểm, lý trí tan dần và dục vọng đang thúc đẩy, thiếu chút nữa là Tần Quan Vũ đã nhảy xổ đến vồ vập lấy những thân hình đang mời mọc kia... nhưng, giọng nói sang sảng của đối phương đã kịp gọi chàng tỉnh lại...

Tần Quan Vũ trừng mắt và quát lên:

- Câm miệng!

Đối phương cười khẩy:

- Vậy tốt, xin mời!

Tần Quan Vũ nhìn thẳng vào mười hai thiếu nữ, quát lên:

- Tránh ra!

Và lập tức vận lực lên song chưởng, sửa soạn ra tay.

Nhưng, công lực vừa mới vận hành thì lý trí lại bắt đầu hỗn loạn...

Đôi mắt chàng đỏ lên như máu, Tần Quan Vũ buông thõng hai tay, chầm chậm lờ mờ bước đến gần những thiếu nữ đó...

Càng đến gần những cây thịt đang uốn éo, mặt chàng càng đỏ bừng bừng.

Mắt nhìn trần trần vào những gò ngực căng căng, và bên tai rần rần tiếng đàn thác loạn thì bất cứ một ai cũng khó lòng kiềm chế được cơn đòi hỏi của dục vọng điên cuồng.

Hơn nữa, lại thêm nhiệt lực càng lúc càng tăng bởi được lực của Khôn Nguyên đơn và Thiên Định đơn, lửa dục càng bùng bùng trỗi dậy, Tần Quan Vũ găm lên một tiếng rồi nhảy phóc tới một trong mười hai thiếu nữ đó...

Cũng may, trong tiếng găm dữ dội đó, lý trí chợt lóe lên.

Tần Quan Vũ kịp dừng chân lại.

Tuy nhiên, qua phút định thần, ngọn lửa dục vọng lại bùng cháy, mà lại cháy một cách dữ dội hơn trước, toàn thân chàng nóng rực lên như một cục than hồng, lý trí lại dần dần tiêu tan.

Mười hai thiếu nữ cứ trần truồng nhún nhảy, dâm nhạc loạn cuồng cứ dồn dập thúc lên...

Trong giữa trận phần son da thịt ấy, tia mắt của Tần Quan Vũ mờ dần, mờ dần... Da thịt như muốn giật ra từng mảnh.

Thình lình, từ trên nóc hang đá, một giọt nước nhiều ngay giữa trán Tần Quan Vũ.

Chàng cảm thấy một cơn lạnh thấu xương xông vào nội tạng, bao nhiêu lửa dục tức khắc tan mất cả.

Tần Quan Vũ như từ trong cơn ác mộng chợt bừng tỉnh.

Nhưng đồng thời, chàng liền ý thức được rằng giây phút tỉnh táo đó hết sức mong manh. Vì Thiên Đình đơn và Khôn Nguyên đơn, hai thứ linh dược có tính tương sinh tương khắc, chỉ trong một thoáng nữa đây, sức thuốc lại phát tác, và lúc bấy giờ dù có muốn trấn áp cũng không còn kịp nữa.

Tần Quan Vũ lật đặt ngẩng đầu lên, vừa lúc đó, lại thêm một giọt nước từ trên nóc động chực rơi xuống...

Thật là như chuyện ngàn năm một thừa, chàng vội hé miệng đón lấy giọt nước, và nó cũng vừa vắn nhỏ vào miệng chàng.

Sau khi giọt nước vừa lọt qua cổ, một mùi thơm ngát xông lên tận mũi, hơi mát rười rượi chạy vào bụng và lan ra khắp châu thân, khiến cho tinh thần của chàng cực kỳ sáng khoái.

Không dám để cho một ý nghĩ khác len vào, Tần Quan Vũ lập tức thi triển Thiên Long Thần Bộ, như một con bướm xuyên dưới cánh hoa, chỉ một cái lắc mình thì chàng đã thoát khỏi Mê Hồn trận.

Quay đầu ngó lại, bóng dáng mười hai thiếu nữ đã không còn thấy nữa, tiếng nhạc dặt dìu như còn vọng vọng đó đây...

Thấy không còn ai làm cho loạn trí nữa, Tần Quan Vũ lật đặt ngồi xuống vận công.

Y như lần trước, vừa mới bắt đầu điều hành chân khí thì một luồng nhiệt lực từ Đan Điền lại xông lên hừng hực, Tần Quan Vũ hết hồn, vội bỏ qua việc vận công.

Nhưng chàng kịp nghĩ lại, nếu trong lúc này không có sức vận công làm cho dược lực của Thiên Đình đơn và Khôn Nguyên đơn tan đều vào cơ thể, mà cứ để cho nó tập trung làm cho tinh lực của mình quá tràn đầy, thì trong giây phút lý trí sẽ dễ dàng bị mất đi...

Nghĩ vậy rồi chàng bèn nghiêng rặng điều hành cho huyết khí chạy đều ra khắp châu thân, và chàng cảm thấy chân khí rần rần từ trong nội phủ chạy luồn theo xương sống dẫn ra đến tay chân, như một con rắn cuốn vòng theo cột trụ...

Toàn thân chàng nóng bừng bừng như sắp nghệt hơi.

Tần Quan Vũ cố gắng trấn áp, điều hành gần suốt buổi mới cảm nghe thư thái. Chàng từ từ đứng dậy đi thẳng vào trong.

Lúc bấy giờ chàng nghĩ chỉ còn một cách là cố tìm cách thoát khỏi nơi đây để đến cửa ải thứ tư, hy vọng sẽ được giao đấu, như vậy là sẽ có cơ hội để làm giảm bớt phần nào nhiệt lực trong người...

Lại qua một khúc quanh nữa...

Tần Quan Vũ chợt giật mình.

Nơi đây, từ trên nóc động, màn lụa màu hồng giăng mắc thành một căn phòng đẹp mắt và một cách tự nhiên, chia lòng động thành hai khoảng trong ngoài.

Và thình lình, từ trong màn trướng lạ lùng ấy, một giọng cười trong trẻo vang lên như tiếng ngọc khua dòn dã...

Giọng cười như chim oanh vừa cất cánh, âm thanh cao vút khuấy động lòng người.

Lẽ tự nhiên, tiếng cười chứa đựng một sức hấp dẫn, đậm đặc dị thường, và khi vừa nghe thấy thì Tần Quan Vũ đã nghe tim mình nhảy lên đồm độp...

Kẻ ẩn mặt có giọng nói lạ lùng đã chẳng nói rồi ư?

Cảnh hấp dẫn nhất sẽ ở vào màn chót. Và phải chăng đây đã đến lúc rồi sao?

Và phải chăng mười hai người thiếu nữ lỏa thể khi nầy chỉ là những kẻ đi tiên phong? Mà bên trong bức trướng hồng này mới là nhân vật chính, mới là kinh khủng?

Giọng cười tiêu hồn lạc phách vẫn cứ khua lên như tiếng ngọc, tiếng vàng...

Tiếng nhạc đậm loạn quay cuồng, vẫn kéo dài không dứt...

Lửa dục của Tần Quan Vũ lại bắt đầu bành trướng, chàng sửa soạn vận công chấn áp nhưng vừa mới bắt đầu thì nó lại hùng hực bùng lên.

Tần Quan Vũ rùng mình, mồ hôi bắt đầu đổ xuống.

Phải chăng trong lúc hôn mê, đối phương đã cho chàng uống thuốc kích dâm? Nếu không thì tại sao lửa dục cứ hùng hực như thế?

Càng phút thân thể càng nóng rần, đầu óc bắt đầu choáng váng.

Chàng biết rằng bây giờ mà đi vào vùng trướng phủ ấy thì nhất định bên trong sẽ sẵn bày một quang cảnh khêu gợi không sao tưởng được.

Nhưng nếu không vào thì đối phương sẽ chê rằng mình hèn kém thì sao?

Chàng ngẩng mặt nhìn lên nóc động, hy vọng sẽ phát hiện ra giọt nước mát làm cho dịu lòng ban nãy...

Nhưng, chuyện lạ không xảy ra nữa, giọt nước "cứu tinh" như đã rút vào lòng đá.

Thình lình, từ trong cánh trướng hồng phát ra mùi hương...

Mùi hương thoang thoảng mà hấp dẫn lạ lùng, vừa đập vào mũi, Tần Quan Vũ chợt thấy tâm thần lâng lâng như bay lơ lửng giữa từng mây.

Sự đòi hỏi của thể xác vụt dồn lên kinh khủng. Tần Quan Vũ nghe các mạch máu như căng lên, tim đập thình thịch.

Với một sự cử động không do thần trí điều khiển, Tần Quan Vũ đứng phắt dậy từ từ đi vào trong trướng...

Đột nhiên giọng nói lạnh lùng lại vang lên:

- Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ hãy nghe đây...

Giọng nói vang lên như tiếng sấm giữa bầu trời êm lạnh có mãnh lực kéo Tần Quan Vũ từ trong cơn mất hồn trở về với thực tại...

Ngọc lửa dục vọng như tụt xuống, tâm trí tỉnh lại dần dần, và Tần Quan Vũ cực kỳ giận dữ quát lên:

- Thủ đoạn của quý miếu thật là tàn nhẫn đến cùng cực!

Đối phương vẫn cất giọng đều đều:

- Nay, bản miếu chủ nghĩ vì các hạ là bậc kỳ tài, nếu để mất trọn một đời tinh lực tại Ôn Nhu Hương này thì cũng là một điều đáng tiếc... vì thế cho nên mới mở cho các hạ một cơ hội nữa đây.

- Cầm miệng!

- Ấy, các hạ đã thành con chim trong lồng, đập cánh nữa mà làm chi? Huống chi đem chức vị thống soái làm lễ ra mắt các hạ thì có khác nào là trao ngôi Phó Miếu chủ đâu? Với địa vị ấy mà vẫn chưa làm vừa lòng các hạ hay sao?

- Không cần nhiều lời!

- Thôi được, thế thì xin mời các hạ cứ tiến tới trước.

Tần Quan Vũ vừa mới dợm vén bức trướng để bước vào, thì chàng chợt sực nhớ đến giọt nước lã lưng ở trên nóc động vừa rồi, nó đã cứu chàng khi dục vọng che mờ lý trí...

Sao lại có chuyện tình cò như thế?

Và bây giờ, trong lúc sắp mê man vì mùi hương quái ác kia thì giọng nói lạnh lùng lại vang lên kịp lúc, kéo chàng trở lại mức quân bình...

Chẳng lẽ đó cũng là chuyện tình cò nữa hay sao?

Nếu không, thì phải chẳng mọi việc đã được sắp đặt sẵn theo thứ tự?

Tại sao? Tại sao?

- o O o -